

at blive indhentet, ligesom der ogsaa forudsættes, at dette ved alle vigtigere Spørgsmaal, det være sig af reent kirkelig eller af blandet Natur, vil have at tage Hensyn til Landemodernes Adtaalelser. Hvor ufuldkomment end det her Foreslaaede monne være, allerede af den Grund, at dette Collegium eller Kirkeraad kun vilde være indskrænket til en consultativ Betydning, hvorfor det ogsaa kun vil kunne være et Midlertidigt og ingenlunde udelukket, men indeslutter, at der samtidigt arbeides hen til det Fuldkomnere, vilde herved dog være vundet, at der var et Fællesorgan for Kirken, hvilket for Tiden hører og længe har hørt til de føleligste Savn, da der vel ere 7 Biskopper og 7 Landemoder, men uden Genhedspunkt. Ogsaa vilde, hvad formeentligen turde gjøre Regning paa Samstemning, dette Organ ikke blot bestaae af Theologer, men tillige af Lægmand. Det vilde uden Banffelighed kunne tilveiebringes og saa godt som uden Bekostninger.

Forfaavidt der er blevet sagt, at Kongen efter Souverainitetens Opgivelse har deelt sin Kirkemagt med Rigsdagen, da maa denne Sætning, naar den fremsættes i ubegrændset Umindelighed, paa det Vestemteste modsiges. Det er vistnok ingen Tvivl underkastet, at Kongen har forpligtet sig til i Forening med Rigsdagen at vedtage den Ordning af Folkekirkens Forsætning ved Lov, der er tilfagt i Grundlovens § 75; men heraf følger ingenlunde, at han allerede har deelt sin Kirkemagt med Rigsdagen, eller at han nogenstunde i enhver Henseende vil kunne dele den med denne. For Tiden er der ingen Myndighed her i Landet, som er Ihændebringer af den øverste Kirkemagt uden Kongen. Man kan finde, at Kongens saakaldte Summepiscopat er en ufuldkommen Form for Kirkemagten, og allerede Navnet kan foranledige Misforstaaelse. Det var en Nødhjælp, da de catholske Biskopper ikke gjorde deres Pligt, at reformere og at indføre en bedre Kirkeordning, at Reformatorerne overgave Kirkemagten til Landsherren (ein Nothbischof), dog ingenlunde blot fordi han var Landsherre, men fordi han var den højeste kristelige Dyrighed, og som saadan Kirkens meest fremragende Medlem (præcipuum membrum ecclesiae), der ved sin Stilling i Samfundet var kaldet til at være Kirkens Forsvar og Bærge. Vi behøve imidlertid her ikke nærmere at indlade os paa de forffjellige Maader, hvorpaa man mere eller mindre tilfredsstillende har søgt at begrunde Kongens Kirkemagt. Hovedsagen er, at han nu paa Ate Aarhundrede har været i factisk og anerkjendt Besiddelse deraf, og at der under den ved den nye Statsforfatning forandrede Situation endnu ikke er noget kvalificeret Organ tilstede, med hvilket han i den virkelige Betydning af Ordet kan dele den. Sin Kirkemagt, som han har modtaget ved Reformationen, har han ingenlunde ved Souverainitetens Ophævelse deelt eller kunnet dele med den confessionsløse Rigsdag. Thi den stammer fra en anden Kilde end hans blot verdslige Magt. Han har ikke modtaget den med Souverainiteten og har altsaa heller ikke uden videre kunnet bortgive den med denne. Han fik ved Kongeloven ingen større Myndighed over Kirken end den, han allerede forhen var i Besiddelse af. Kun forfaavidt blev hans Myndighed i kirkelige Anliggender ved Souverainiteten udvidet, som han ikke længere var afhængig af Rigsraadet i de Tilfælde, hvor de berørte verdslige Forhold (Køsenvinge om Kirkebestyrelse, Kirkeforfatning og Kirkens Eiendomsret). Og i dette Punkt maa han da vistnok dele sin Myndighed med Rigsdagen, forfaavidt som Rigsdagen for sit Vedkommende vil have at behandle alle Sager af blandet Natur, det vil sige saadanne, der tillige falde ind under det reent borgerlige Omraade. Men ingenlunde gjælder dette om hans Myndighed i de reent kirkelige Sager eller i Kirkens indre Anliggender. Thi om det end her erkendes, at den Tilfynsret (jus inspectionis) med alle Troessamfund, der ifølge Statens Begreb tilkommer ogsaa den religionsløse Stat, ligeledes maa tilkomme Rigsdagen, og at ingen Lov om reent kirkelige Anliggender kan træde i Kraft, uden at Rigsdagens formelle Samtykke er erhvervet, saa er hermed dog ingenlunde givet, at Rigsdagen i nogen Maade skulde have Ret til at behandle selve Indholdet af reent kirkelige Love eller her at tage noget som helst Initiativ. Rigsdagen vil saaledes umuligt kunne behandle Kirkelove af dogmatisk eller liturgisk Indhold,